

KASKÖTŐ ISTVÁN

Ébresztő

Mikor a kakas szól,
rikkant, hogy hasadjon a hajnal,
mikor messzi távolból
hajókürt bög riadt jajjal,
mikor csupromból friss
kávé illata száll, ébreszt...

Szoktatom szemeim
a csupasz papírhoz
tudatom visszatér...

Élek.

Rendet teremtek asztalomon,
agyamban...

Jó reggelt, világ!

Jó reggelt, Élet!

Alássan jelentem,
Én, az örökös közlegény,
szolgálatra készen,
épen, ébren,
csodák csodájára
ismét megjelentem.

Nyugger-vigasz

Macskám enni kér.

Adok, majd ajtót nyitok.

Még hasznos vagyok –

Számadás

*Kertész Ákosnak emlékeztetőül,
hogy bárhol a világon lehet magyarnak lenni.*

Se kutyabőröm, se bibliám,
borbélymester volt az apám,
nem főispán.
Magyarnak is csak ippeg, hogy
magyar vagyok,
sem Ős-, sem Igaz, sem Jó magyar...
még nemes sem vagyok.

Nem vagyok Vajktól
származott csuhás pápista...
Elkárhozott vagyok.
Pogány paraszt, egy eltévedt eretnek,
kertemben csúszok-mászok térdemen:
ott is magot – s nem keresztet – vetek.

Kardot sem fogtam,
– békében telt el életem –
oláht, cigányt, de még zsidót sem öltem,
és Csurkát is csak hírből ismerem.

Hazám, hol kínok közt szült az anyám,
oly messzi van!
Szomszédom olasz, spanyol, sváb... meg kínai,
s ha netalán kérdezi valaki,
azt mondják rám: „magyar”.

Se űs-, se igaz, se nemes,
csak egy közönséges,
ki annyi év után,
még ma is magyarul számolja,
hányan vannak,
ha a ködös, őszi alkonyatban,
zajos gágogással, délre húznak
a kanadai vadludak.